

๑

วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๑๙๙๐

“แพน ตีน! เราได้หัวใจมาแล้ว!”

แคท เดลานีย์ ฝืนตัวเองให้ข้ามผ่านนิทราภรณ์ของฤทธิ์ยาอันหนักอึ้ง ไปยังฝั่งแห่งสติอย่างยากลำบาก เธอลืมตาขึ้น พยายามเพ่งมองดิน ภาพของเขาพราวมาตรงขอบๆ แต่รอยยิ้มกว้าง สดใส และแจ่มชัดยิ่งนัก

“เราได้หัวใจมาให้คุณแล้ว” เขาพูดซ้ำ

“จริงหรือ” แคทถาม เสียงพราวและอ่อนแรง เธอเข้าโรงพยาบาล มาโดยเข้าใจว่าจะออกจากที่นี่ไปได้ด้วยการปลูกถ่ายหัวใจดวงใหม่หรือไม่ก็ ออกไปกับรถชนศพเท่านั้น

“ที่มารับอวัยวะกำลังเอาหัวใจที่นี่ตอนเราคุยกันอยู่นี่แหละ”

หมอตีน สไปเซอร์ หันไปพูดกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลคนอื่นๆ ที่เข้ามา ในห้องไอซียูพร้อมกับตน เธอได้ยินเสียงหมอ แต่คำพูดของเขาฟังดูไม่มีความหมายเลย

เธอฝันไปหรือเปล่า ไม่หรอก ตีนบอกอยู่ชัดๆ ว่าหัวใจของผู้บริจาค กำลังเดินทางมา หัวใจใหม่สำหรับเธอ! สำหรับชีวิตใหม่!

ทันใดนั้นแคทก็รู้สึกมีเรี่ยวแรงมากกว่าที่เคยมีมาในช่วงเวลาหลายเดือน เธอผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรงบนเตียงโรงพยาบาลแล้วคุยจ้อกับเหล่าพยาบาลและ

นักเทคนิคการแพทย์ที่อออยู่รอบๆ ในมือของพวกเขาเข็มกับหลอดสวนพร้อมจะใช้แทงและสอดเข้าไปในตัวเธอ

การเจาะเนื้อเยื่อและช่องเปิดต่างๆในร่างกายด้วยวิธีทางการแพทย์กลายเป็นกิจวัตรประจำวันจนเธอแทบไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำ ในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา พวกหมอกคงจะดูคดของเหลวจากร่างกายเธอออกไปมากพอจะเติมลงในสระว่ายน้ำขนาดมาตรฐานกีฬาโอลิมปิกได้เต็มเลยกระมัง น้ำหนักเธอลดฮวบ เนื้อหนังก็เหลือเพียงน้อยนิดติดอยู่กับโครงร่างแบบบางเท่านั้น

“ดินล่ะ เขาไปไหนแล้ว”

“ผมอยู่นี่” แพทย์หัวใจประจำตัวเบี่ยงหลบผู้คนมายืนที่ข้างเตียงแล้วจับมือเธอไว้ “ผมบอกคุณแล้วว่าเราจะหาหัวใจมาให้คุณได้ทันเวลาใช้ไหมล่ะ”

“อย่าโอ้ไปหน่อยเลย พวกหมอกก็เป็นอย่างนี้หมดทุกคน ยโสโอหัง”

“ผมโกรธนะเนี่ย” หมอเจฟฟรีส คัลยแพทย์หัวใจซึ่งจะเป็นผู้ผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจ เดินทอดน่องเข้ามาในห้องราวกับกำลังเดินเล่นยามเย็นอยู่บนผิวน้ำ เขามีนิสัยแบบที่แคทเพิ่งพูดถึงอย่างสมบูรณ์แบบ เธอยอมรับพรสวรรค์ ทั้งยังเชื่อมั่นในความสามารถ แต่ไม่ชอบนิสัยส่วนตัวของเขาเอาเสียเลย

“คุณมาทำอะไรที่นี่” แคทถาม “คุณควรจะอยู่ในห้องผ่าตัดเพื่อฆ่าเชื้อเครื่องมือของคุณไม่ใช่หรือ”

“คุณพูดสองแง่สองง่ามกับผมหรือเปล่า”

“คุณอัจฉริยะอยู่แล้วนี่ คุณก็คิดเอาเองสิ”

“ยังร้ายกาจเหมือนเดิมเลยนะ คุณคิดว่าตัวเองเป็นใคร ดาราทีวีหรือไง”

“แน่นอน”

คัลยแพทย์หันไปหาพยาบาลอาวุโสประจำห้องไอซียูอย่างไม่สะทกสะท้าน “ผู้ป่วยมีไข้หรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ”

“มีหวัด ไวรรัส หรือการติดเชื้ออะไรบ้างไหม”

“นี่มันอะไรกัน” แคทถามด้วยความรำคาญ “คุณพยายามหาเรื่อง

“ไม่ฝ่าให้ฉันหรือไง อยากรจะหยุดงานสักวันหรือคะ คุณหมอม หรือว่ามีนัดอื่นไว้แล้ว”

“ก็แค่เช็คดูให้แน่ใจว่าคุณสบายดี”

“ฉันไม่เป็นไรหรอก เอาหัวใจมา เจียนฉันซะ แล้วก็เปลี่ยนหัวใจเลย ไม่ต้องใช้ยาสลบก็ยงได้”

เขาหันหลังเดินเรื่อยเรื่อยออกไป

“อวดดี” เธอพึมพำ

“อย่าไปว่าเขาดีกว่านะ” ดินพุดพลางหัวเราะหึๆ “ตกตึกคืนนี้เขาจะมีประโยชน์มาก”

“เราต้องรอนานแค่ไหนหรือ”

“ก็สักพักหนึ่ง”

เธอจะยื่นคดยอให้เขาบอกอย่างเฉพาะเจาะจงกว่านี้ แต่เขาก็พูดเพียงแค่นั้น แม้จะมีคนบอกให้พักผ่อน แต่แคทตาสว่างโพลงด้วยฤทธิ์อะตรินาลิน เธอเฝ้ามองนาฬิกาขณะที่เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ตื่นเต้นมากกว่าจะนึกหวาดกลัว

ข่าวเรื่องการปลูกถ่ายที่กำลังจะเกิดขึ้นกระจายไปทั่วโรงพยาบาลแบบปากต่อปาก การปลูกถ่ายอวัยวะเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วก็จริง แต่ก็ยังสร้างความหวาดเสียวได้เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการปลูกถ่ายหัวใจด้วยแล้ว เหล่าผู้ปรารถนาดีคอยแวะเวียนเข้ามาเยี่ยมเธอตลอดคืนนั้น

เธอต้องอาบไอโอดีนที่ทั้งเหนียวเหนอะและนำขยะเขยง แถมยังเปลี่ยนผิวเธอให้เป็นสีทองนำเกลียด เธอกลิ่นยาไซโคลสพอรินชุดแรกลงไป มันคือยาจำเป็นเพื่อป้องกันไม่ให้ร่างกายปฏิเสธอวัยวะปลูกถ่าย ตัวยาคือน้ำผสมกับนมช็อกโกแลตเพื่อเจือรสชาติที่เหมือนน้ำมันมะกอก แต่ก็ไร้ผล แคทยังคงบ่นเรื่องรস্যอยู่เลยตอนที่ตื่นรับเข้ามาในห้องพยาบาลพร้อมกับข่าวที่เธอรอคอย

“พวกเขากำลังเดินทางมาโรงพยาบาลพร้อมกับหัวใจดวงใหม่ของคุณพร้อมไหม”

“อย่างกับถามว่าสันตะปาปาทรงเป็นคาทอลิกหรือเปล่า”

เขาโน้มตัวมาจูบหน้าผากเธอ “ผมจะลงไปทำความสะอาดร่างกายข้างล่างแล้ว ผมจะอยู่ตรงนั้นกับเจฟฟรีสตลอดเวลา คอยดูอยู่ใกล้ๆ” ดินหยุดคิดหนึ่ง “ผมจะอยู่กับคุณตลอดทุกชั้นตอนจนกว่าจะเสร็จเรียบร้อย”

แคทคว้าแขนเสื้อเขา “ตอนที่ตื่นขึ้นมา ฉันอยากรู้ทันทีเลยล่ะว่าฉันได้หัวใจดวงใหม่หรือยัง”

“ได้เลย”

เธอเคยได้ยินว่ามีคนไปซ้บปลุกถ่ายที่ได้รับการแจ้งว่ามีหัวใจที่เหมาะสมบริจาคมาแล้ว ชายคนนั้นเตรียมตัวพร้อมผ่าตัดและดมยาสลบเรียบร้อยแล้วด้วยซ้ำ แต่เมื่อหัวใจมาถึง หมอเจฟฟรีสตรวจสอบดูแล้วกลับปฏิเสธไม่ยอมปลุกถ่ายให้ โดยบอกว่าหัวใจดวงนั้นไม่ดีพอ จนถึงตอนนั้นคนไข้ก็ยังไม่ฟื้นตัวจากอาการผิดหวัง ซึ่งยิ่งทำให้อาการโรคหัวใจที่แย่ออยู่แล้วทรุดหนักลงไปอีก

ตอนนี้แคทยึดแขนเสื้อนอกอาร์มานีของดินไว้ด้วยพลังกำลังมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ “ฉันอยากจะมีหัวใจดวงใหม่ที่ฉันรู้สึกตัว ว่าฉันมีหัวใจดวงใหม่หรือเปล่า ตกกลางไหมคะ”

เขากุมมือเธอแล้วพยักหน้า “ผมสัญญา”

“คุณหมอสไปเซอร์ เชิญทางนี้ค่ะ” พยาบาลคนหนึ่งผงกศีรษะเรียก

“ไว้เจอกันในห้องผ่าตัดนะ ที่รัก”

พอเขาไปแล้ว ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยความเร็วอันน่าทึ่ง แคทยึดราวข้างเตียงเซ็นขณะที่มันแล่นฉิวตามทางเดิน ตอนที่เตียงเซ็นผ่านประตูบานคู่นั้น เธอไม่ได้เตรียมใจรับแสงจ้าในห้องผ่าตัดเลย ที่นั่น เจ้าหน้าที่สวมหน้ากากเคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วและมีจุดหมาย ทุกคนตั้งใจทำหน้าที่ของตัวเอง

เมื่อมองเลยโคมไฟที่ห้อยอยู่เหนือโต๊ะผ่าตัด แคทเห็นใบหน้าของหลายคนเพ่งมองผ่านกระจกมาจากห้องสังเกตการณ์

“ฉันดึงคนดูได้กลุ่มใหญ่เชียว พวกข้างบนนั้นมีตัวกับแผ่นสื่อบัตรหรือเปล่า พวกเขาเป็นใครนะ นี่ ใครช่วยพูดอะไรหน่อยสิ ฉันเป็นคนเดียวที่พูดภาษาอังกฤษได้หรือไง แล้วพวกคุณกำลังทำอะไรอยู่ตรงนั้น”

ร่างร่างหนึ่งซึ่งสวมชุดผ่าตัดกับหน้ากากร้องเรียก “หมอแอสฟอร์ด อยู่ไหน”

“มาแล้ว” วิสัญญีแพทย์ว่าพลางโฉบเข้ามา

“ขอบคุณพระเจ้าที่คุณมา วางยาเธอสิ เราจะได้ทำงานกันเสียที่ จริงไหม”

“เธอพูดมากจะตาย ตัวสับสนเสียล่ะ”

แคทไม่ถือสา เพราะรู้ว่าไม่มีใครตั้งใจจะว่าเธอ ดวงตาเหนือหน้ากาก เหล่านั้นมีรอยยิ้ม บรรยายาคำในท้องผ่าตัดครึกครื้น ซึ่งเธอชอบให้เป็นอย่างนี้มากกว่า

“ถ้าพวกคุณว่าคนไข้ตลอดแบบนี้ ก็ไม่น่าแปลกเลยที่พวกคุณต้องสวมหน้ากากอำพรางว่าตัวเองเป็นใคร พวกตาขานี้ละ”

วิสัญญีแพทย์เคลื่อนตัวเข้าประจำที่ข้างโต๊ะ “ผมเข้าใจว่าคุณออกจะวุ่นวายแล้วก็สร้างความโกลาหลอยู่ไม่น้อยนะ คุณเดลาเนีย”

“นี่เป็นฉากสำคัญของฉัน ฉันจะเล่นในแบบที่ฉันอยากเล่น”

“คุณต้องเล่นได้ดีมากแน่”

“คุณเห็นหัวใจใหม่ของฉันหรือยังคะ”

“ผมไม่ได้มีอะไรเกี่ยวกับเรื่องสนุกๆอย่างนั้นหรอก แค้ให้คนไข้ดมยาเท่านั้นแหละ ทำตัวตามสบายนะ” เขาเช็ดหลังมือเธอเตรียมเจาะเข็ม “เจ็บจืดเดียว”

“ฉันชินกับอะไรที่เล็กจืดเดียวอยู่แล้ว”

ทุกคนหัวเราะ

หมอเจฟฟรีย์เดินเข้ามาพร้อมกับดินและหมอโซลเดน แพทย์หัวใจ ที่ดินส่งเธอไปให้ดูแลเมื่อเขาถอนตัวจากการเป็นแพทย์ของเธอด้วยเหตุผลส่วนตัว

“คุณเป็นไงบ้าง” หมอเจฟฟรีย์ถาม

“คุณต้องเก็บทีใหม่แล้วละคะ คุณหมอ” แคทพูดเหยียดๆ “‘คุณเป็นไงบ้าง’ น่าจะเป็นบทของฉันมากกว่า”

“เราตรวจดูหัวใจแล้ว” เขาตอบกลับเสียงราบเรียบ

เธอสูดลมหายใจเข้าอย่างคาดหวัง แล้วนิ้วหน้าใส่เขา “ในละครหน้าเน่า

เราจะเว้นช่วงนานๆอย่างนี้เสมอ จะได้เร้าใจขึ้น ให้คนดูลุ้นนะคะ ที่นี้บอกเรื่องหัวใจฉันได้แล้ว”

“ดูดีมาก” หมอโซลเดนพูด “เยี่ยมไปเลยละ แถมยังมีชื่อคุณติดไว้ด้วย”

เธอเห็นจากทางตาว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่เทคนิคประจำห้องผ่าตัดดูเหนื่อยอยู่กับกล่องเก็บความเย็น

“พอคุณตื่น มันจะไปเดินอยู่ในอกของคุณ” ดินบอก

“พร้อมไหม” หมอเจฟฟรีสถาม

เธอพร้อม หรือยังนะหรือ

เป็นธรรมดาที่เธอต้องรู้สึกกังวลอยู่บ้างตอนที่มีการหยิบยกเรื่องผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจขึ้นมาพูดกันเป็นครั้งแรก แต่เธอก็คิดว่าความสงสัยคงจะบรรเทาเบาบางไปหมดแล้วเมื่อถึงตอนนี้

อาการของเธอทรุดลงช้าๆ ไม่นานนักหลังจากที่ตินวินิจฉัยพบเป็นครั้งแรกว่าเธอเป็นโรคหัวใจ การให้ยาช่วยบรรเทาอาการอ่อนเพลียอย่างรุนแรงและอาการไร้กำลังวังชาได้เพียงชั่วคราว แต่ก็อย่างที่ตินบอกนั้นแหละ ทำยที่สุดแล้วก็ไม่มีอะไรที่รักษาโรคของเธอได้ กระนั้นแคทก็ยังไม่ยอมรับว่าตัวเองป่วยหนักขนาดไหน

ต่อเมื่อเริ่มรู้สึกป่วยจริงๆ ตอนที่การอาบน้ำกลายเป็นความยากลำบาก และการรับประทานอาหารสักจานก็ต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก เธอถึงได้ยอมรับว่าอาการโรคหัวใจอาจเข้าขั้นวิกฤติแล้ว

“ฉันต้องการหัวใจดวงใหม่”

ผู้บริหารเครือข่ายสถานีโทรทัศน์ไม่รู้เลยว่าแคทป่วยจนกระทั่งเธอประกาศออกไปอย่างกล้าหาญในครั้งนั้น นักแสดงและทีมงานของละครช่วงกลางวันเรื่อง พาสเซจเจสที่เธอทำงานอยู่ด้วยทุกเมื่อเชื่อกันไม่เคยเห็นผิวเผือดซีดที่อาจจะบ่งบอกอาการภายใต้เครื่องสำอางของเธอเลย

ทั้งทีมงานและเหล่าผู้บริหารเครือข่ายทุกระดับต่างไม่ยอมรับว่าข่าวนี้เป็นความจริง ซึ่งก็เป็นอย่างที่แคทคาดไว้ไม่มีผิด ไม่มีใครอยากเชื่อว่าแคทเดลานี้ย เจ้าของรางวัลเอ็มมีสามสมัย ดารานำของพวกเขา ซึ่งตัวละคร

ลอร่า แมดิสัน ที่เธอเล่นนั้นมีบทบาทสำคัญต่อโครงเรื่องของพาสเซจจะป่วยหนักขนาดนั้น แคทยังทำงานต่อไปโดยได้รับความช่วยเหลือเต็มที่จากทุกคน รวมทั้งอาศัยทักษะการแสดงกับบุคลิกว่าเริงของตัวเอง

แต่ในที่สุดมันก็มาถึงจุดนี้ ไม่ว่าเธอจะตั้งใจเด็ดเดี่ยวขนาดไหน ก็ไม่อาจทำงานตามตารางยุ่งเหยิงของตัวเองได้หันอีกต่อไป เธอจึงลาพักจากรายการ

เมื่อสุขภาพของแคททรุดโทรมลงเรื่อยๆ น้ำหนักของเธอก็หดหายไปมากจนกระทั่งบรรดาแฟน ๆ จำไม่ได้ ขอบตาค้ำเพราะนอนไม่หลับ แม้จะรู้สึกหมดแรงอยู่ตลอดเวลา นี้ก็บรินผีปากกลายเป็นสีฟ้าซีด

บรรดานิตยสารแท็บลอยด์พากันรายงานว่แคทป่วยด้วยโรคร้ายไว้ตั้งแต่หัตเยอรมันไปจนถึงเอดส์ ตามปกติแล้วการที่สื่อฉวยโอกาสรายงานข่าวอย่างโหดร้ายเช่นนั้นจะทำให้เธอโกรธและหงุดหงิด แต่ก็ไม่มีแรงพอจะทำเช่นนั้นได้ แคทเลยไม่สนใจมัน แล้วตั้งใจมุ่งมั่นแต่กับการมีชีวิตรอดต่อไป

อาการของเธอทรุดหนักลง ซึมเศร้าอย่างรุนแรงเสียจนป่วยวันหนึ่ง เธอต้องพูดกับดินว่า “ฉันเมื่อที่จะต้องเป็นคนอ่อนแอและไร้ประโยชน์อย่างนี้เหลือเกิน ฉันอยากให้ละครเรื่องนี้จบเสียที”

ดินมักไม่โอ้อ่อนผ่อนตามเวลาเธอเอ่ยถึงความตาย แม้ว่าจะเป็นการล้อเล่นก็ตาม แต่ในวันนั้นเขารู้ได้ว่าเธออยากจะเอ่ยความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวออกมาให้ได้ยินดังๆ “คุณคิดอะไรอยู่”

“ฉันคุยกับความตายทุกวัน” แคทยอมรับเบาๆ “ฉันต่อรองกับมันทุกวันตอนรุ่งสาง ฉันจะพูดว่า ‘ขอให้ฉันได้มีชีวิตต่ออีกวันหนึ่งด้วยเถิดได้โปรด แค่อีกหนึ่งวันเท่านั้น’ ฉันคิดถึงทุกอย่างที่ทำว่าอาจจะเป็นอย่างครั้งสุดท้าย นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้เห็นสายฝน ได้กินสับปะรด ได้ยินเพลงของวงบีเทิลส์หรือเปล่านั้น”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา “ฉันไม่ตัดพ้อพระเจ้าอีกแล้ว ฉันไม่กลัวความตาย แต่ฉันอยากให้ความตายไม่เจ็บปวด ไม่น่ากลัว ตอนที่ฉันกำลังจะตายจริงๆ มันจะเป็นยังไงนะ”

เขาไม่ได้พูดขัดความกังวลของเธออย่างขอไปที แต่กลับตอบเธอ

ตรงๆว่า “หัวใจของคุณก็แค่หยุดเต้นเท่านั้นแหละ แค่นั้น”

“ไม่มีเสียงแต่ประโคม ไม่มีกลองตีรัวเลยเธอ”

“ไม่มีอะไรเลย มันไม่ธรรมดาเหมือนอาการหัวใจวาย ไม่มีความรู้สึก
จึกจ๊วที่แขนเตือนก่อน หัวใจของคุณก็จะแค่นั้น...”

“หยุดทำงาน”

“ใช่”

บทสนทนานั้นผ่านมาเพียงสองสามวันเท่านั้น บัดนี้ด้วยโชคชะตา
พลิกผัน อนาคตของเธอก็เปลี่ยนทิศทาง มุ่งหน้าไปสู่การมีชีวิตแทนที่จะเป็น
ความตาย

แต่जूๆแค่นั้นก็ขึ้นได้ว่า ถ้าหมอจะปลูกถ่ายหัวใจให้เธอใหม่ เขา
ก็ต้องตัดหัวใจดวงเดิมทิ้ง แค่คิด ชนก็พากันลุกเกรียวแล้ว ถึงจะเคือง
เจ้าอวัยวะผิดปกติที่บงการชีวิตเธอมาถึงสองปีเอามากๆ เธอก็ยังผูกพัน
กับมันอย่างอธิบายไม่ได้ จริงอยู่ที่แคทกระตือรือร้นอยากจะทำจ้ดหัวใจป่วยๆ
ของตนไปเสียที แต่ก็ยังอดคิดไม่ได้ว่าทุกคนดูจะร่าเริงเกินเหตุที่จะเอามัน
ออกไปจากร่างกายเธอ

แน่นอนว่าสายเกินไปแล้วที่จะมากังวลเอาตอนนี้ อีกอย่างการผ่าตัด
ค่อนข้างจะไม่ซับซ้อนเมื่อเทียบกับการเปิดช่องอกผ่าตัดหัวใจแบบอื่นๆ
แค่ตัดเอาออก เปลี่ยนใหม่ แล้วก็เย็บ

ระหว่างที่รอผู้บริจาค ทีมผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจได้ให้เธอซักถาม
ข้อข้องใจ เธอปรึกษาพวกเขาอย่างละเอียดและยังได้ศึกษาข้อมูลเป็นตั้งๆ
จนขึ้นใจ กลุ่มช่วยเหลือของเธอซึ่งประกอบไปด้วยคนไข้โรคหัวใจคนอื่นๆ
ที่กำลังรอการปลูกถ่ายอยู่ ต่างเปิดเผยพร้อมทั้งเล่าสิ่งที่ตนหวาดกลัวให้
กันและกันฟังในช่วงการพบปะพูดคุย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้น
น่าสนใจและกระตุ้นให้จูกคิด เนื่องจากการปลูกถ่ายอวัยวะเป็นหัวข้อที่มี
แง่มุมมากมายและเต็มไปด้วยข้อขัดแย้ง แต่ละคนก็มีความคิดเห็นแตกต่างกัน
ออกไป ทั้งยังต้องพิจารณานัยด้านอารมณ์ ความเชื่อทางจิตวิญญาณ
ประเด็นทางศีลธรรม และกฎหมายอีกด้วย

ในช่วงที่รอนั้น แคทได้คิดใคร่ครวญถึงสิ่งที่ไม่แน่ใจทั้งหมดเป็นที่

เรียบร้อยและสบายใจกับสิ่งที่ตนตัดสินใจแล้ว เธอรู้ความเสี่ยงของเรื่องนี้ดี และเตรียมตัวรับความน่ากลัวที่รออยู่ในห้องพักฟื้นไอซียู ทั้งยังยอมรับว่า ร่างกายของตนอาจปฏิเสธหัวใจก็เป็นได้

ทว่าหากไม่เปลี่ยนหัวใจ ทางเลือกอีกทางเดียวของแคทก็คือความตายอย่างแน่นอน ต้องตายในอีกไม่กี่ชั่วโมง เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

“ฉันพร้อมแล้ว” เธอพูดอย่างมั่นใจ “โอ เดียวก่อน อีกอย่างหนึ่งตอนที่ยังสลบอยู่ ถ้าฉันเริ่มร้ายยาวถึงไวเบรเตอร์ส่วนตัวออกมาละก็ ทุกอย่างที่ผมพูดไปนั่นเป็นเรื่องโกหกนะ”

เสียงหัวเราะของพวกเขาฟังดูอึดใจเพราะหน้ากากปิดอยู่

ไม่กี่วินาทีต่อมาความอบอุ่นอ่อนโยนของฤทธิ์ยาสลบก็เริ่มแทรกซึมผ่านเข้าสู่ร่างกาย ความง่วงงุนแผ่ซ่านไปทั่ว เธอมองดูดิน ยิ้ม แล้วหลับตา นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้ทำอย่างนั้นก็เป็นได้

หากก่อนจะหมดสติ จู่ๆ ความคิดสุดท้ายก็สว่างวาบขึ้นมา เหมือนกับดาวที่ระเบิดออกชั่วขณะก่อนจะสลายตัวไป

ใครเป็นผู้บริจาคของฉันกันนะ